

MARKO KLOOS

PROTIÚDER

FANTOM Print
2021

Copyright © 2018 Marko Kloos
Translation © Jakub Mařík
Cover © Chris McGrath

ISBN 978-80-7594-092-6

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

Ve válce jsem strávil většinu svého dospělého života.

Když jsem byl ještě kluk, ve veřejných obytných čtvrtích se nedalo dělat nic jiného než se dostávat do potíží nebo sledovat síť. Protože mi příliš nešlo dostávat se z problémů, tak jsem místo běhání po ulicích četl knihy a viděl jsem spoustu seriálů.

Nejraději jsem sledoval vojenské seriály, které se opakovaly každý rok. Neměnná sestava herců, které jste znali lépe než vlastní rodinu, hrála drsné seržanty a důstojníky, kteří bojovali s Nepřítelem, jehož identita se měnila s každou sezónou. Dnes už vím, že některé seriály byly jen přehnaně patriotické kravinoviny, i když pár jich bylo drsnějších a vůči válečné mašinérii kritičtějších, ale všechny měly jednu věc společnou – na konci vždy čekalo vítězství. Mohlo být tvrdě vydřené a kruté za něj zaplatili, ale nikdy nebylo pochyb, že nad Nepřítelem zvítězí.

Ukázalo se, že ty seriály jsou jen hromada keců.

Skutečná válka probíhá úplně jinak. Ve skutečné válce se jasného vítězství obvykle nedočkáte. Někdy se střetnete s Nepřítelem a oba pak vyjdete z boje vyčerpaní, zakrvácení a psychicky zjizvení, aniž byste se mohli pochlubit vítězstvím, nemůžete ukázat na kousek země anebo splněný cíl a prohlásit, že právě tohle jsme získali za cenu životů tisíců padlých pěšáků a lodníků. Občas se obě strany prostě zastaví, protože jsme se vzájemně vyčerпали do bodu, když už nemůžeme bojovat dál, ale kdy jsme toho už obětovali příliš mnoho, abychom přijali porážku. Pak se vrátíme do svých rohů ringu a budeme sbírat síly na další kolo.

Přesně takový případ byl Mars.

Před třemi roky jsme se ho pokusili Dlouhánům vzít a oni se ho pokoušeli držet. Ani jeden z nás neuspěl, ale ani jeden z nás neutrpěl úplnou porážku. Během ofenzivy jsme ztratili víc jak deset tisíc vojáků. Dlouháni nás převezli, nechali nás příliš roztáhnout naše jednotky a pak se vynořili z připravených pozic vykopaných v marsovské skále, z rozsáhlé sítě tunelů táhnoucích se stovky kilometrů daleko. Sice jsme se z planety dostali včas, abychom zachránili přes polovinu našich vojáků, ale nezbylo nám dost času a munice, abychom ten den mohli pokračovat v boji. Nakonec jsme zabili tisíce Dlouhánů, shodili jsme atomovky na semenné lodě rostoucí pod povrchem, zničili jsme jim teraformátory a s pomocí stovek jaderných hlavíc jsme se postarali, aby se Mars pro lidi i Dlouhány proměnil v peklo.

Doma nás nečekaly přehlídky v ulicích, nevysílaly se dojemné záběry ze zachraňování přeživších osadníků mariňáky z vesmírné pěchoty, hlavní třídou v Olympus City neprošel žádný slavnostní průvod. Dočkali jsme se jen pohrbů, složených vlajek a smutečních proslovů, deset tisíc opakování v celém Severoamerickém společenství a Sinoruské alianci. Neprohráli jsme, ale i do výhry jsme měli sakra daleko. Nájezdy však ustaly. Pokud jim zůstaly nějaké semenné lodě, ze Sluneční soustavy se stáhly, protože od Druhé bitvy o Mars naše jednotky nezahlédly ani jednu. Tři roky bez zaměřené dlouhánské lodě a někteří lidé si začínali myslet, že jsme je možná porazili nadobro, že jsme je zahnali tam, odkud přišli.

Většina z nás však zůstávala nohama na zemi a připravovala se na druhé kolo. SAS, SRA i všechny další světové aliance táhly za jeden provaz, i když jsme se u toho dál dohadovali jako jedna velká dysfunkční rodina. SAS přišlo o drahocenný *Azincourt*, ale Sino-rusové stále měli svůj *Archangelsk* a vylepšili jsme střely Orion, se kterými jsme smetli dlouhánskou flotilu shromážděnou nad Marsem. Naše mocenské bloky nahromadily obrovské zásoby zbraní hromadného ničení, ale ukázalo se, že s Oriony, jejichž pohon potřeboval stovky atomovek, by

nám ty zásoby nakonec mohly dojít. Z uranu a plutonia se náhle stalo nedostatkové zboží a ze všech našich starých jaderných střel je teď palivo pro Oriony. Střely, které místo na pozemská města míří do vesmíru, jsou jedním z mála pozitivních důsledků dlouhánské hrozby.

Rozpočet SAS byl napjatý už před příchodem Dlouhánů. Dnes jsme na mizině. Evropská Unie a bohaté státy Pacifického kruhu naštěstí pochopily, že obrana Země je záležitostí všech a ne jen SAS a SRA. Díky tomu dostáváme nové vybavení a operační kapitál spolu s benefity sdíleného výzkumu a vývoje.

Cvičíme nové vojáky, abychom obnovili naše výsadkové jednotky. Příliv peněz ze zbytku světa jsme využili k přezbrojení, reorganizaci a vývoji nového vybavení, zatímco ani na okamžik nespouštíme oči z hvězd. Dlouháni už ve Sluneční soustavě možná nejsou, ale tam venku stále ovládají kolonie, které nám během let vzali. A já nepochybuji, že se s nimi střetneme znovu. Jedinou otázkou je, kdo si troufne zasadit první úder.

Splnil jsem svůj slib, že se po Marsu v roli flotilního poradce připojím k Lazarově brigádě, kde jsem cvičil jejich vojáky a rok a půl jsem se zapojoval do konfliktů ve VOČ. V minulosti jsem bojoval se SRA a Dlouhány na pustých planetách vzdálených třicet světelných let, ale těch osmnáct měsíců na Zemi bylo tvrdších a nebezpečnějších než cokoliv, co jsem tehdy viděl a dělal. Má práce ve flotile mohla být stejným dílem nebezpečná i ubíjející, ale když jsem se k ní konečně vrátil, připadal jsem si, jako by mě propustili z očiště. Některé věci, které jsem u Brigády viděl a udělal, budou až do konce života tížit mé svědomí. Ani Halleyová neví úplně o všem a já pochybuji, že bych se s ní o to břemeno někdy podělil.

Ale právě teď jsem zpátky a dělám to, k čemu mě vycvičili. Na Marsu jsou stále Dlouháni a já jsem součást úklidové čety a dupu na každého švába, který vyleze ze své temné díry, aby se proběhl na světlo. Mars zpátky získat nemůžeme, ale to dřív zamrzne peklo, než bychom ho přenechali *jim*.

KAPITOLA 1

HLÍDKA NA OLYMPUS HIGHWAY

„Kontakt na relativních čtyřiceti stupních, kapitáne.“

Pilotovo upozornění mě vytrhne z polospánku, ve kterém jsem strávil posledních patnáct minut. Narovnáím se na sedadle a prohlédnu si obrazovku konzole před sebou. Výsadková loď sebou v silnějším větru trochu hází, ale po třech měsících nekonečných atmosférických hlídek na Marsu usnu v čemkoliv slabším než hurikán čtvrté kategorie.

„Moment,“ řeknu. „Kontroluju kamery.“

Výsadková loď je Dragonfly, ale nejedná se o klasické bojové taxi. Tohle je Dragonfly-SR, modifikace, kterou jsme ukuchtili přesně pro tenhle druh práce. Varianta SR disponuje vysoce výkonnými optickými senzory rozmístěnými po celém trupu. Dlouháni se na radaru a infravizi neukazují, ale před čochkami kamer se neschovají. Nevýhodou je, že SR musí kvůli mizernému počasí na Marsu létat pod nízkou oblačností, aby Dlouhány zahlédla, a výsledkem jsou dlouhé a nudné hlídky. Osmihodinová směna strávená zíráním na konzole, kdy si s vámi v nízké výšce pohazuje vítr. SR měly pod křídly místo raket pomocné palivové nádrže, takže by ve vzduchu mohly zůstat skoro dvanáct hodin, ale limitujícím faktorem tu byla výdrž posádky.

„Zdravím, pane Dlouháne,“ řeknu, když uvidím známou

protáhlou siluetu, jak si to vykračuje pár kilometrů nalevo před námi. O chvíli později optické senzory zvýrazní obrysy dalšího podezřelého kontaktu, než se na předpovězeném místě z mlhy vynoří druhý Dlouhán.

„Cíl,“ zavolám na pilota. „Dva velké nepřátelské organismy, směr nula-pět-nula, vzdálenost čtyři tisíce pět set metrů, rychlost padesát kilometrů v hodině.“

„Spěchají,“ poznamená pilot. „Vypadají dost nervózně.“

„To byste vypadal taky, kdyby vám na hlavě přistála bomba pokaždý, když si vyjdete na procházku.“

„Co s nimi mám udělat?“ zeptá se pilot.

Krátce se zamyslím. Dlouhány na povrchu obvykle zabíjíme na setkání, ale tihle se pohybovali jako někdo, kdo má určitý cíl, nebyl to jen obvyklý útěk od zvuku motorů. Dragonfly je tichá, ale Dlouháni, kteří stále přežívají, jsou ti nejopatrnější ze všech, a proto se nedá s určitostí vyloučit, jestli zaslechli nebo zahlédli vznášedlo vzdálené čtyři kilometry a letící tři tisíce stop nad zemí.

„Stočte nás doprava a obleťte je,“ řeknu pilotovi. „Udržujte čtyřkilometrový odstup. Chci zjistit, kam mají namířeno.“

„Rozumím.“

Výsadeková loď se stočí doprava a chvíli se od Dlouhánů vzdaluje, ale kamery naše protivníky s počítačovou precizností dál sledují. Je neskutečně únavné a ubíjející čistit planetu od Dlouhánů, když můžeme nad povrchem létat pouze s optikou, ale jen tak na sebe neupozorníme aktivní radiací.

Během tří let po Druhé bitvě o Mars jsme většinu planety vybombardovali atomovkami. Každá dlouhánská osada byla rozestavenou semennou lodí ukrytou v marsovské skále a my na každé staveništi shodili penetrační ničitele bunkrů s jadernou hlavicí. To je ta nejspínavější jaderná exploze, jaká existuje, protože ozářená hlína a kamení jsou rozdraceny v prach, který se rozletí široko daleko. Většina Marsu je tak radioaktivní, že Geigerovy počítáče v našich ochranných oblecích zní jako výkonné kulometry přepnuté na automat. Pokaždé, když

se po misi vracíme na letadlovou loď, musíme prodělat dvacetiminutovou dekontaminaci, než nás pustí na palubu. Ale Dlouhání se zdají být proti radioaktivitě imunní, protože v podzemí přežívají už tři roky a soudě podle počtu zabitých na povrchu jich tam nebude málo.

Dragonfly-SR se nakloní na levobok, jak obléhá Dlouhány na zemi. Počítač udržuje zaměřovací kříž optiky na tvorech, kteří si vykračují po prашné marsovské pláni. Nevzhlédnou, ani jinak nenaznačí, že by si nás všimli, ale pohybují se vyložené cílevědomě. Sledují, jak schází po svahu do široké rokle a každým krokem vykopávají oblaka okrového prachu. Je těžké sedět ve vyzbrojené lodi, mít Dlouhána v hledáčku a nezmáčknot spoušť, ale já už se své nutkání naučil potlačovat. Když chcete zabít spoustu vos, neběháte za nimi a neplácáte je novinami. Sledujete je do hnízda a pak ho zapálíte.

„Mám to nahlásit?“ zeptá se pilot.

„Zatím ne,“ odpovím. „Nechci je vyplašit. A taky chci lepší zaměřovací data, abychom neplýtvali municí na dva běžce.“

„Je to vaše show,“ řekne pilot. Zní stejně unaveně, jako já se cítím. Naše osmihodinová hlídka se chýlí ke konci, jsme jednou z pŮltuctu modifikovaných SR výsadekových lodí nad severní polokoulí Marsu a náš reakční čas není nic moc. Po páté hodině už automaticky kontrolujete čas a vyhlížíte jídlo a teplou sprchu na letadlové lodi.

Když zahlédneme Dlouhány, můžeme se o ně postarat několika způsoby. Většinu nákladového prostoru za mnou zabírá rotační raketomet, který je nabitý tuctem naváděných raket s dvěstěpadesátikilovými hlavicemi. Ty jsou na samotáře a malé skupinky a můžeme je vystřelit přímo z výsadekové lodě. Na větší skupiny si můžu objednat orbitální kinetický úder nebo požádat o taktickou podporu Shriků z letadlové lodě. A pokud najdeme semennou loď nebo budeme mít třeba jen podezření, že by tam dole mohla být, vyžádám si jaderný úder a letadlová loď pošle dolů penetrační střelu s jadernou náloží, která se před explozí zaboří desítky metrů do marsovské půdy. Je to hnusný

a brutální způsob boje, ale alternativou by bylo ztratit deset tisíc vojáků, které bychom poslali do podzemních tunelů bojovat s fyzicky mnohem silnějším protivníkem. S Dlouhány už na rovinu nehrajeme. Teď si balíček namícháme tak, jak se nám to hodí, i když to znamená bojovat zákeřně a nechávat za sebou hektary ozářené půdy.

V nákladovém prostoru kromě mě nikdo není, takže si při pozorování Dlouhánů nemám s kým promluvit. Piloty svými poznámkami obtěžovat nechci a komunikaci s orbitálními jednotkami udržujeme na naprostém minimu, abychom omezili naše radiační emise. Záběry kamer a mapu sleduji v tichosti a můj na autopilota přepnutý mozek vše přepočítává. Nad naší polokoulí právě žádné Shriky nehlídkují, takže blízkou letenkou podporu si přivolat nemůžu. Další Dragonfly-SR se podle mapy nachází téměř tisíc kilometrů východně a kromě ní je tu jen jedno velké nic. Na orbitě hlídkují tři lodě, ale pouze jedna má blízko k dobrému palebnému oknu – fregata *Berlín*, která se před třemi lety účastnila našeho malého nájezdu v soustavě Leonidas. Tehdy ji pohromadě držely navažené záplaty a prosebné modlitby a tři roky bojových operací její stav nijak nezlepšily.

Dlouhání pokračují v sestupu do široké rokle a pak vyrazí na severozápad, drží se uvnitř terénního útvaru připomínajícího staré vyschlé řečiště. Otočím jednu kamerovou soustavu a podívám se na oblast před Dlouhány, abych odhadl, kam míří. Dlouhání, kteří poslední dobou vylezou na povrch, se od svých úkrytů nikdy moc nevzdalují. Buď vždy preferovali život v podzemí, nebo se děsivě rychle přizpůsobili omezením našich zbraní. Co z toho je pravda netušíme, protože nemáme nikoho, kdo by prověřil obsazené kolonie, ale v každém případě nás čeká těžká práce.

„Tady tě mám,“ zamumlám, když zahlédnu temné nepravidelné ústí tunelu jen půl kilometru před Dlouhány. Nachází se ve stěně rokle, zjevně jde o rozšířenou přirozenou trhlinu, kterou bych snadno přehlédl nebo odepsal jako terénní útvar, kdy-

bych přesně nevěděl, co mám hledat. Když si ji přiblížím, zřetelné otisky dlouhánských chodidel v prachu a hlíně u ústí mé podezření potvrdí. Vychází tudy už delší dobu a ještě po sobě nestihli zamést stopy.

„Mám tu vstup do tunelu půl kilometru před Dlouhány, směr tři-třicet. Při současné rychlosti se tam dostanou do minuty.“

„Zavoláme na orbitu?“ zeptá se pilot. „Nestihnou to dřív, než zalezou pod zem, ale mohli bychom jim zničit hnízdo nebo tak něco.“

„Nejde odhadnout, jak dlouhý ten tunel je, než skončí v hnízdu. Mohlo by to být deset kilometrů, ale klidně i padesát,“ zamítne to. „Sejmeme je, než se schovají. Zbavíme se alespoň jich.“

Zvednu bezpečnostní krytku z ovládání střelby rotačního raketometu a druhou rukou otevřu ocasní rampu. Ta se sklopí s tichým hydraulickým zasténáním, které téměř okamžitě přehluší hukot větru. Ovládací panel raketometu se přepne ze ZAJIŠTĚNO na ODJIŠTĚNO.

„Jsem připravený střílet,“ oznámím pilotovi. „Pošlu dvě do Dlouhánů a dvě do ústí tunelu. Přejděte na kurz tři-pět-pět a udržujte výšku.“

„Rozumím,“ potvrdí pilot. „Přecházím na tři-pět-pět a udržuji výšku.“

Výsadková loď dokončí širokou levou otočku a nabere kurz, který jsem zadal. Díky rotačním raketometům namontovaným v nákladových prostorech modelů SR si u sebe nemusíme držet bojová vznášedla, ale jejich používání má své limity. Jsou zatraceně těžké, připadá na ně téměř celá atmosférická nosnost Dragonfly a bezpečně z nich jde střílet jen tehdy, když výsadková loď udržuje poměrně nízkou rychlost a výšku.

Na zaměřovací obrazovce před sebou posunu dva křížky na Dlouhány. Třetí a čtvrtý se usadí na ústí tunelu a rakety jsou naprogramované na horizontální přiblížení. Raketomet dokáže vystřelit jen jednou za dvě sekundy, protože otáčecí mechani-

smus pak musí posunout pŕltunovou hlavici, a proto chci nejdřív trefit Dlouhány, abych je prvním útokem nevaroval.

„Připraven k palbě,“ ohlásím. „Za tři, dva, jedna. Pálím.“

Raketomet vyplivne první raketu, je dost silný, aby raketu vykopl z odpalovací trubice za spuštěnou rampu. Pak se hlasitě zažehne tryskový motor a raketa se stočí k zemi, počítač ji navádí na schůzku se dvěma Dlouhány, kteří se nacházejí pár kilometrů nalevo od nás. Raketomet se s hlasitým zahučením otočí a vyletí další raketa a pak další. Sleduji osmimetrovou raketu, jak pouhý metr od nákladového prostoru vysouvá manévrovací křidélka. Stejně jako vše, co jsme v posledních letech narychlo sflikovali pro boj s Dlouhány, má tohle vybavení a jeho používání provozní protokoly posunuté až na samou hranici bezpečnosti.

Cíle jsou vzdálené jen čtyři kilometry a rakety k nim dorazí opravdu rychle. Dlouháni o nás stále nevědí, když rakety jen pár tisíc stop nad jejich hlavami přejdou do poslední fáze útoku. Výbušniny v základně hlavic vystřelí dva tucty superhustých penetračních střel z ochuzeného uranu. S krutým uspokojením na konzoli sleduji videopřenos z kamer. Projektily zasáhnou Dlouhány a okolní zem několikanásobkem rychlosti zvuku. Je to neuvěřitelné, ale penetrační střely i se vši svou kinetickou energií koncentrovanou do jediného bodu se od dlouhanského lebečního štítu někdy odrazí, když ho zasáhnou v příliš ostrém úhlu, ale hlavice jich do malého prostoru vychrlí tolik, že zatím každý zásah raketou skončil mrtvým Dlouhánem.

Dnešek není výjimkou. Dlouháni na obrazovce se složí k zemi, jako by je někdo vypnul. Prostor kolem nich pokropí sprška bodců z ochuzeného uranu a vyhodí do vzduchu desetimetrové gejízry okrové hlíny. Výsledek použití penetračních raket jsem viděl už mockrát a ty bodce projedou komplet celým Dlouhánem a ještě se zaboří metr do země. Je to sakra krvavý způsob, jak recyklovat ochuzený uran, ale zabíjení Dlouhánů je to nejlepší využití, jaké mě napadá.

O sekundu nebo dvě později zbylé dvě rakety vletí do ústí

jeskyně. Jedna vybuchne, když zasáhne skalnatou stěnu a rozdrtí ji na prach, ale druhá zmizí v temné trhlině a mračno suti, které se z jeskyně o chvíli později vyvalí, mi potvrdí, že svůj výbušný náklad doručila hluboko do tunelu. Dlouháni jsou dost chytrí, aby v tunelech dělali ostré zatáčky a my je pak nemohli čistit přímou palbou, ale já nečekal, že tím výstřelem zabiju hromadu schovaných Dlouhánů. Chtěl jsem tím výbuchem zavalit ústí tunelu. Když se prach usadí, vidím, že rokle je plná kamení a šterku. To jim nezabrání, aby se vyhrabali ven a vchod obnovili, ale oni zatím nikdy nekopali na stejném místě, protože vědí, že máme mapy a závaly sledujeme, abychom si mohli připsat další snadné zabití.

„Cíl zasažen,“ informuji piloty v kokpitu. „Dvě zabití a jeden zavřený východ.“

„Tak jsme dneska nakonec udělali alespoň něco,“ odpoví pilot

„Zůstaneme tu ještě pět minut a pak se vrátíme na orbitu. Už jsem zralý na postel.“

„Nejste jediný. Ještě pět minut,“ potvrdí pilot.

Skoro osm hodin ve vzduchu, čtyři použité rakety a dvě třetiny spáleného paliva kvůli dvěma zabitým Dlouhánům a jednomu zasypanému tunelu. Nevypadá to jako výsledek, který by za ty náklady a čas stál, a přesto šlo o vcelku úspěšnou hlídku a posádka si bude moct na bok svého stroje nakreslit další dvě dlouhánské siluety. Zítra poletím s jinou hlídkou a pak znovu a znovu, dokud neskončí můj tříměsíční turnus a já budu moct další tři měsíce strávit na Zemi nebo v jejím nejbližším okolí, daleko od tohoto radioaktivního šutru a tvrdohlavých squatterů.

Z pravé části lodě se ozve zvuk trhajícího se kovu. Celý trup Dragonfly začne vibrovat a divoce se otřásat. Z otevřených dveří do kokpitu slyším hlasité varovné signály. Dragonfly se prudce přetočí kolem podélné osy a vmáčkne mě do sedadla. Podle toho, že za chvíli už pro změnu visím v pásech, poznám, že jsme se otočili o sto osmdesát stupňů a letíme vzhůru nohama

a střemhlavě k zemi. Tohle už není kontrolovaný let, ale pád po balistické křivce.

„Katapultujeme se!“ zakřičí v interkomu pilot. Jeho hlas nezní ani zdaleka tak vyděšeně, jak by podle mě měl, protože jsme jen dva tisíce stop nad zemí.

Počítač výsadkové lodě převezme řízení, aby ochránil posádku. Protože v současné výšce vznášedlo zachránit nedokáže, převezme manuální ovládání a spustí nouzovou katapultáž rychleji, než by to dokázal nejlepší pilot. Kolem trupu se mi bolestivě stáhnou pásy a cítím, jak další pevně fixují moje ruce a nohy a přitahují je k sedadlu. Ze základny sedadla vyjede katapultovací kapsle a ve zlomku sekundy mě obalí titanovou skořápkou. Zaslechnu tlumenou explozi a zezdola cítím mocné postrčení. Při náhlém pohybu vzhůru se mi zvedne žaludek. Od chvíle, co sebou výsadková loď nečekaně škubla, uběhly nanejvýš tři sekundy. Neměl jsem ani dost času, abych celou situaci zpracoval a řádně se vyděsil. Počítač výsadkové lodě dospěl k závěru, že je nezbytné vystřelit posádku z Dragonfly, aby ji zachránil, a já se kvůli tomu s naším křemíkovým mozkiem hádat nebudu.

Když uslyším hukot větru, poznám, že jsem opustil loď. Cítím, jak kapsle ještě několik sekund stoupá, než mi prudké škubnutí prozradí, že vypustila padáky. Tímhle způsobem výsadkovou loď opouštím poprvé a není to nic příjemného. Klika, že mi automatické popruhy stáhly všechny končetiny k sedadlu dřív, než se kapsle zavřela. Záchraná kapsle je nechvalně proslulá tím, že při své aktivaci láme ruce i nohy.

Co se to do prdele stalo? Pilota a střelce se však přes vysílačku nezeptám, protože nechci vysílat rádiové signály, které by mohli ucítit Dlouháni. Tak jako tak to časem zjistím.

Když se loď porouchala, byli jsme necelých dva tisíce stop nad zemí, takže cesta dolů na povrch netrvala dlouho. Uvnitř kapsle jsem celou minutu naprosto hluchý a slepý, než za skřípání kovu dosedne na povrch Marsu. Záchrané kapsle nejsou ani zdaleka tak polstrované jako biomoduly a dosedají mno-

hem tvrději, přistání je dost drsné, aby mi vyrazilo dech z plic a bolestivě trhlo zády.

Záchranné kapsle se neotevírají automaticky jako biomoduly. Musím najít osvětlenou otevírací páku a silně za ni trhnout. Kapsle se začne rozevírat a v půli cesty se skřípavě zasekne. Rozepnu pásy, chytím okraje titanové skořápky a zatlačím do nich. Pohnou se o pár centimetrů a zase zaseknou. Zapojím posilovací servomotory ve zbroji a s jejich pomocí kapsli otevřu úplně.

Můj záchranný modul leží na boku v poli sutě. Trojitý oranžový padák leží za modulem a je zamotaný do lan. Byla to má první atmosférická katapultáž a doufám, že si tenhle zážitek už nikdy nezopakují. V porovnání s ní je jízda biomodulem pohodlná. Na druhou stranu ale musím uznat, že menší potlučení je pořád lepší, než zůstat v hořícím vaku.

Výsadková loď havarovala půl kilometru daleko, zatímco já ještě klesal v záchranné kapsli. Velká oranžovočerná ohnivá koule na severu označuje místo, kde exploze rozmetala trosky jediného orbitálního taxi v okruhu tisíc kilometrů.

„To je kurva skvělý,“ zamumlám a dávám si pozor, abych tím nespustil vysílačku. Vstup do dlouhanského tunelu není daleko, nanejvýš pár kilometrů, a my stále netušíme, jak dobře vnímají radiaci.

V kapsli je nouzový balíček. Otevřu poklop, vytáhnu ho a prohlédnu si jeho obsah. Jeden standardní vodní modul, který se dá napojit na bojovou zbroj, záložní ruční vysílačka, deset balíčků nouzových dávek a služební pistole M109 s pěti zásobníky, což je celkem sto nábojů. Vezmu si vodu a vysílačku, ale pistoli a potraviny tu nechám. Nemíním se tu zdržet tak dlouho, abych musel doplňovat kalorie, a jestli mě najdou Dlouháni, pistole mi bude asi tak užitečná jako okopávání výsadkové lodě. Kdybych se potřeboval zastřelit, v pouzdře na hrudi mám svou vlastní osobní zbraň, která to zvládne taky.

Rozhlédnu se a hledám padáky pilotů. Oblast, kde naše loď spadla, je většinou pláň, ale plná roklí a závrtů. V dálce na

severu vidím, jak se na zemi nadouvá něco oranžového. Vezmu si svou skromnou výbavu a vyrazím tam.

Kontrola prostředí v mé bojové zbroji mě zavaluje varováními a upozorněními vyvedenými jasnou červení. Radiační senzor hlásí, že je mé okolí tak ozářené, že bych si tu bez ochrany za půl dne uhnal smrtící nemoc z ozáření. Filtry mi slibují, že budou fungovat ještě dalších jednadvacet hodin. Po důkladném vybombardování dlouhánských loděnic je z planety smrtící pustina a já nechápu, jak to mohou Dlouháni tolik měsíců vydržet a proč už v jeskyních nepadají jako mouchy. Ale naši osadníci tu na záchranu čekali více jak rok a zvládli to a je dost možné, že se Dlouháni naděje drží stejně pevně jako my.

Pilot výsadečkové lodě zrovna vybírá vybavení ze své záchranné kapsle, když mě uvidí přicházet po skalnaté pláni. Dokonce si našel čas složit oranžový padák a teď cpe hedvábnou látku s nylonovými lany do otevřené kapsle.

„Co se to sakra stalo?“ zeptám se, když se dostanu na doslech.

„Přišli jsme o pravé křídlo,“ odpoví pilot. „Letěl jsem pěkně klidně a rovně a najednou bum! Odlomilo se z lodě jako kus překližky.“

„Co jsme pod ním měli zavěšený?“

„Jen dvě externí nádrže, ale ty už byly prázdné. Letěli jsme na vnitřní. Na pylonech křídla žádná zátěž nezůstala.“

„Skvělý. Zbrusu nová výsadečková loď a pak z ní uprostřed hlídky odpadne podělaný křídlo.“

„Nebyla nová.“

Pilot skončí s přechováním padáku do prázdné záchranné kapsle a zavře poklop, aby jasně oranžovou látku zakryl. Je to standardní postup, i když si jsme dost jistí, že Dlouháni vidí jinak než my.

Podívám se směrem k místu, kde Dragonfly dopadla, desítky milionů SAS dolarů a drahocenný válečný stroj skončily jako tmavý kouř a pole trosek v mělkém kráteru.

„Únava materiálu,“ pokračuje pilot.

„Ta loď mohla být stará nanejvýš pět let.“

„Jo, ale taky jsme ji ani v nejmenším nešetřili. Tahle měla jen za tenhle týden odlétáno dvacet misí a viděl jste, jaké jsou tu podmínky. Silnej vítr, radiace a tak.“

„Dvacet krát sto padesát,“ počítám. „Tři tisíce letových hodin.“

„A nebyly to žádné výlety na modré obloze s minimálním nákladem. Ty stroje nejsou na podobnou zátěž stavěné. Za měsíc nalétají víc bojových hodin, než by obvykle zvládly za dva roky.“

„Únava materiálu,“ zopakují. Všechno je unavené, lidé i stroje, a teď se věci začínají rozpadat i bez toho, aby s jejich rozebíráním pomáhali Dlouhání.

„Jo.“ Pilot – poručík, podle jmenovky BRASSEY – vyndá obsah nouzového balíčku a začne si ho pěchovat do kapes leteckého obleku.

„Jdeme najít vašeho kopilota,“ řeknu. „Nemůže odsud být daleko.“

Několik minut se rozhlížíme po krajině, než na jihu zahlédneme rozptýlující se oblak prachu. Dalších dvacet minut trvá, než se roklemi zbrázděným terénem dostaneme k místu, kde kopilotova kapsle dopadla na zem. Když ji uvidíme, jsme od ní sto metrů daleko, a je hned jasné, že je úplně zničená a nikdo z ní vylézt nemohl. Padák musel selhat, protože zbytky kapsle vypadají, jako by na ni několikrát dupnul Dlouhán.

„Zatraceně,“ zakleje pilot. Zní k smrti unaveně.

„Jo,“ souhlasím.

Přežití havárii výsadkové lodě a stejně umřít, protože padák nouzové kapsle neodvedl svou práci, je zatraceně zbytečná a demoralizující smrt. Alespoň to byla rychlé a v kapsli bez oken asi ani nevěděl, že se něco pokazilo.

„Někdo musí vzít jeho známky,“ řekne poručík Brassey tónem, který dává jasně najevo, že by se raději pustil do

pěštního souboje s Dlouhánem. Já kopilota moc neznal, tak si jen povzdechnu a setřesu batoh.

„Přinesu je,“ řeknu. „Vy si tady zatím sedněte a hlídejte okolí. Jestli se objeví něco, co by jen připomínalo Dlouhána, okamžitě mě upozorněte.“

„Rozumím,“ přikývne poručík Brassey. „A díky.“

Záchranná kapsle se po dopadu na povrch Marsu rozpadla. Kopilot je stále připoutaný v poškozeném sedadle, které se odtrhlo od základny modulu a dopadlo dobrých padesát metrů do hlavního pole trosek. Nemusím pilotovi sundávat přilbu, abych poznal, že je mrtvý. Na vnitřní straně hledí je krvavá skvrna a končetiny má zkroucené do nepřírozených úhlů. Přesto nechám senzory svého obleku, aby zkontrolovaly jeho životní funkce. Samozřejmě žádné nenajdou. Ale piloti nosí známky na krku pod leteckým oblekem, takže přilbu mu budu muset sundat i tak.

Tvář pod přilbou je mladá i na novopečeného poručíka. Z úst a nosu vytéká krev a oči zůstaly pootevřené. Pískově světlé vlasy už potřebovaly znovu zastříhnout na ježka, standardní účes pilotů, kteří většinu dne nosí těžkou přilbu. Pod límcem leteckého obleku nahmátnu řetízek a vytáhnu jeho psí známky. Je to čtvercový kovový plíšek se zaoblenými okraji, který se dá rozlomit vedví. Chytnu známku oběma rukama, zlomím ji a jednu polovinu vrátím do leteckého obleku pro případ, že ho někdy najdou záchranáři a zajistí mu řádný pohřeb. Mnohem pravděpodobnější však je, že ho dřív najdou Dlouháni a použijí ho jako bonusový stavební protein. Mít u sebe termální nálož, dopřál bych tomu chudákovi pohřební hranici. Takhle ho tu můžu jen nechat a doufat, že ho Dlouháni přehlédnou. Může mu být jen něco přes dvacet a jeho život skončil na podělané radioaktivní planetě kvůli technické závadě, kterou by údržbáři mohli snadno odhalit, kdy své práci věnovali dvacet sekund navíc. Nebo možná všechno udělali správně a kus oceli nebo nylonového lana prostě povolil ve špatnou dobu. Tak jako

tak je výsledkem mrtvý pilot a zničená kapsle a na nějakých proč a jak už teď nezáleží. Zastrčím zakrvácenou polovinu psí známky do vnější kapsy zbroje a odvrátit se od jeho malého hrobu.

Oblaka na Marsu se drží tak nízko, až se zdá, že bych mohl vyskočit a otřít se o jejich břicho prsty. Vnější teplota je hodně přes třicet stupňů Celsia a chladičí mechanismy v mé zbroji už mají napilno. Moje baterie vydrží týden, možná i trochu déle, a díky novým vylepšeným filtrům ve standardní bojové zbroji na dlouhánké planetě vydržím i několik dní, ale tak dlouho bych se tady raději nezdržoval.

„Musíme odsud rychle odejít,“ řeknu poručíku Brasseymu, když se k němu vrátím.

„Nenajdou nás záchranáři rychleji, když zůstaneme na místě nehody?“

„Přece víte, že moduly v sobě mají zabudovaný nouzový maják. A to je rádiová energie. Jestli je v okolí Dlouhán, bude to pro něj jako vystřelená světlice. Musíme odsud rychle vypadnout a se SAR* lodí se spojíme, až najdeme bezpečnější místo.“ Rozhlédnu se po rudooranžové pustině kolem nás. „Pokud se tady takové místo vůbec dá najít.“

* Search and Rescue – pátrací a záchranná – pozn. překladatele.

KAPITOLA 2

ÚNAVA MATERIÁLU

Marsovská krajina mimo velká města se mi nikdy nelíbila. Ani po osmdesáti letech teraformace tu nebyly žádné rozsáhlé farmy nebo bujná vegetace a Dlouhánům stačilo pár let, aby všechno zničili. Nyní tu zase je prašná rudá poušť, jen atmosféra je plná CO₂ a vládne tu takové horko a vlhko, až se nám z toho mlží hledí v přilbách. A po velké bitvě s Dlouhány před třemi lety to je také hřbitov příliš mnoha mých přátel a druhů ve zbrani. Nacházíme se sice na jižní polokouli a ne na té severní, kde během velkého útoku proběhl můj výsadek, ale i tak ve mně pohled na pustou krajinu vyvolává spoustu nepříjemných vzpomínek.

Od místa havárie urazíme dva kilometry, když se v dálce objeví první Dlouhán. Vykračuje si po marsovské pláni přímo ke sloupu černého kouře nad zničenou výsadkovou lodí, ale je skoro kilometr nalevo od nás a nezdá se, že by o nás věděl. I tak nic neriskujeme a schováváme se za nedalekou hromadou kamení, aby nás nezahlédl.

„Co můžeme dělat?“ zeptá se poručík Brassey.

„Co? Jako že bychom s ním bojovali?“

„Jo.“

„Mám pro vás špatné zprávy. Jestli nás najde, jsme mrtví. Možná i hůř.“ Zavzpomínám na scénu z Bitvy o Mars, kdy

jsme objevili Dlouhány, jak do svých tunelů odnášejí lidská těla. Jídlo, stavební proteiny – ať už nás používali na cokoliv, já tak skončit nechtěl. Kývl jsem na pistoli, kterou měl poručík Brassey v pouzdře na hrudníku.

„Jestli nás zaskočí Dlouháni, sundejte si přilbu a rychle to ukončete.“

Brassey přikývne, ale má odpověď ho zjevně moc nepotěšila. Před pár lety bych možná odpověděl citlivěji a trochu bych situaci přikrášlil. Novopečený poručík byl na povrchu Marsu skoro jistě poprvé a Dlouhána asi nikdy neviděl jinak než z kokpitu. Ale já v něm nechci živit falešnou naději. Lepší rychlá kulka do mozku, než se nechat rozmačkat Dlouhánem nebo odtáhnout jako organická výplň trupu semenné lodě.

Dlouhán zmizí za nízkým hřebenem, stále míří k místu nehody. Prohlédnu si oblast před námi, jestli by se tam našlo bezpečné místo pro odvysílání krátké zprávy flotile. S trochou štěstí už zachytili kvílení havarijního majáku výsadkové lodě a vyslali záchranáře, ale já tu nemíním jen čekat a doufat.

„Ten malý kopec,“ řeknu Brasseyemu a ukážu k severovýchodu. „Tři kilometry. Dvacet minut, když sebou pohneme. Odvoz zavolám tam.“

„Rozumím,“ potvrdí Brassey.

Během výstupu na kopec bych měl být vyplašený a dělat si starosti. Na rovném svahu jsme dobře vidět i z velké dálky a Dlouhán se nám ztratil z dohledu nepříjemně blízko. Já jsem však víc podrážděný a našťvaný. Nechci zařvat na téhle radioaktivní skále, kde se lidé znovu neusadí nejméně dalších sto let. A když už to má skončit tady, nechci, aby k tomu došlo kvůli zbytečné nehodě, protože nějaký dělník špatně utáhl šroub nebo tak něco. Nejvíce mě dopaluje, že pilot má možná pravdu a není tu nikdo, koho bych za naši situaci mohl vinit. Cítím se jako úplně zbytečné kolečko ve velkém stroji, protože jsem málem umřel kvůli příliš namáhanému křídlu a nemůžu kvůli tomu ani nikoho seřvat.

„Pokud v TakOps dělají svou práci, už zaměřili havarijní maják ve vraku,“ řeknu poručíku Brasseymu.

„To by bylo milý,“ odtuší a podívá se na oblohu, jako by doufal, že zrovna teď z oblaků vyletí záchranářská loď a ušetří nás dalšího výslapu a riskantního rádiového hovoru. Když jsme havarovali, nad celou polokoulí létalo jen šest výsadkových lodí, a když vám z obrazovky nad holostolem zmizí šestina hlídek, mělo by vám to důrazně naznačit, že se něco podělo. Jenže u konzolí v CIC a TakOps teď často sedí nováčci, kteří před dvěma měsíci vylezli z technické školy, a těm sem tam něco uteče.

Vrak Dragonfly v poli sutě za námi stále hoří a posílá k obloze hustý černý kouř. Dlouhány v okolí žádné nevidím, ale to neznamená, že tu nejsou. Na rozšiřování systému tunelů, který využili k překvapivému protiútoky během Druhé bitvy o Mars, měli tři roky a můžou teď ze země vylézt prakticky kdekoliv.

„No dobře,“ prohlásím, když dosáhneme vrcholu kopce. „Pohlíďteje okolí a já vám zavolám odvoz.“

Poručík Brassej přikývne a otočí se, aby sledoval pole suti dole. Jednu ruku má položenou na pistoli v pouzdře na hrudním plátu. Dvě pistole a vysílačka – to není zrovna ideální výbava na túru přes Dlouhány zamořenou pustinu.

Nastavím TakOps kanál flotily a přepnu na výbojové vysílání, kdy každý trvá jen tři sekundy a má maximální výkon.

„TakOps, tady je Tailpipe Jedna. Romeo Jedna-Pět havaroval, jeden KIA. Žádám o okamžitou bojovou SAR.“

Počítač v obleku mou zprávu zkomprimuje na malý datový balíček a pošle ve výboji na orbitu, kde nad jižní polokoulí hlídkuje SAKL *Regulus*.

„Tailpipe Jedna, TakOps. Potvrzují žádost o SAR misi. Čekejte.“

Představím si obsluhu TakOps stanice v CIC, jak spěchá k velícímu důstojníkovi a kontroluje dostupná vznášedla. Když dojde na jejich přidělování, vyzvednutí posádek havarova-

ných strojů má naštěstí vysokou prioritu. Piloti potřebují vědět, že flotila nebude šetřit palivem a municí, aby je po sestřelení dostala zpátky na loď.

„Tailpipe Jedna, tady je výkonný důstojník. SAR plavidlo opustí loď za tři minuty, volací znak Angel Jedna-Devět. ETA dvacet osm minut. Držte hlavy dole a nepřítahujte pozornost.“

„Potvrzují, volací znak Angel Jedna-Devět, ETA dvacet osm minut. Až bude nad námi, ozvu se na TakAir. Tailpipe Jedna konec,“ odpovím. Pak jdu k Brasseymu, který stále drží hlídku a nervózně prsty poklepává na pistoli v hrudním pouzdře.

„Dvacet osm minut, než dorazí SAR,“ povím mu.

„Doufám, že se sem dostanou včas,“ řekne.

„Raději moc nedoufejte. Předpokládejte, že ne, a když na to dojde, alespoň nebudete zklamaný.“

„To není moc optimistický přístup,“ poznamená Brasseey.

„Mně už optimismus došel. Tu trochu, co mi zůstala, jsem loni v Detroitu vyměnil za pár potravinových dávek.“

Dvacet osm minut na povrchu Marsu je jako věčnost a na planetě není jediné místo, které by mi nepřipomínalo krvavou řez před třemi lety. My se tu nemůžeme znovu usadit, oni se nemůžou volně pohybovat po povrchu a výsledkem je bezvýhodná remíza. Kdybych měl velení, namířil bych na planetu částicové dělo na *Archangelsku* a na hlavní zbraňové konzoli mačkal spoušť, dokud by reaktorům nedošlo palivo.

Po patnácti minutách čekání v sousedství zahlédnu další Dlouhány. Tři se bez varování vynoří z prohlubně půl kilometru od nás, pohybují se z naší pravé strany doleva směrem k hořícímu vraku výsadkové lodě. Nejprve jdou v těsném hloučku, ale jakmile vylezou z propadliny, začnou se rozestupovat, dokud je nedělí sto metrů.

„Ti parchanti,“ zamumlám. „Poučili se.“

„Co se děje, kapitáne Graysone?“

„No, jen se teď pohybují jako naši kluci, když jdou po svých

na hlídku. Rozdělili se, aby jeden útok nebo past nezabili celou hlídku.“

Mluvíme tiše, přestože nejbližší Dlouhán je několik set metrů daleko. Kdyby nás objevili, jen s pistolemi bychom je ani neškrábli, natož abychom zvládli zabít hned tři. Je těžké sledovat skupinku, která je dost blízko, aby s nimi raketomet MARS nebo puška M-95 s pár zásobníky udělaly krátký proces, když nic z toho nemáte. Jen je pozorujeme, jak odchází k hořícímu vraku. Jeden se skloní a prohlíží si to tam, zatímco další stojí opodál, jako by drželi hlídku.

„Do prdele.“ Zatnu ruce v pěst, když vidím, jak se Dlouhán u vraku skloní ještě víc a sebere něco ze země. Zvýším přiblížení optiky ve zbroji na maximum a spatřím zmrzačenou mrtvolu kopilota výsadkové lodě, jak se pohupuje mezi protáhlými prsty Dlouhána. Ten se narovná a zakloní hlavu k obloze jako pes, který zavětril známý pach.

„Tailpipe Jedna, tady je Angel Jedna-Devět, slyšíte mě?“ ozve se na TakAir kanálu. Vzdušná kavalérie dorazila.

„Angel Jedna-Devět, slyšíme vás jasně a zřetelně. Jsme dva a půl kilometru severovýchodně od místa havárie. Kolem vraku se shromáždili tři VNO a mají našeho KIA. Navrhuji co nejrychleji vymazat to pole z mapy, než našeho muže odnesou do podzemí. Prostě zaměřte maják. Nepřátelé jsou do tří set metrů do něj.“

„Rozumím. Zahajuji nálet. Upozorním vás třicet sekund předem, abyste mohli zapnout svoje transpondéry.“

„Potvrzuji,“ odpovím. „Jedna-Devět, můžete zaútočit.“

Přilétající SAR výsadkovou loď nevidím, ani neslyším, ale Dlouháni její přítomnost stoprocentně vycítili, protože se otáčejí a vracejí směrem, ze kterého přišli, a tentokrát jdou mnohem rychleji. Rozhodnu se vykašlat na opatrnost a naplno zapnu vybavení ve svém obleku.

„Angel Jedna-Devět, nepřátelé se teď pohybují od místa nehody rychlostí padesát kilometrů v hodině, směr nula-dva-

-nula od majáku. Označím vám je v TakLinku. Za sekundu nebo dvě budou vědět, že tu jsme, takže si pospěšte.“

„Mám vás na TakLinku,“ potvrdí pilot. „Třicet sekund k cíli.“

Sice jsem to dělal tisíckrát, ale i tak jsem nervózní, že jsem v cílové oblasti náletu. Piloti své práci rozumí, a když se jim teď naše poloha ukazuje na obrazovce TakLinku, riziko náhodného zásahu je velmi nízké, ale ve hře je nemilosrdná fyzika a počítače občas selžou.

Dole pod námi Dlouháni přidají do kroku. Jeden otočí hlavu k našemu malému kopci a změní kurz naším směrem.

„A do prdele,“ zakleju. „Jedna-Devět, z nejdýchodnějšího VNO udělejte prioritní cíl. Jde k nám a my nemáme žádnou výzbroj.“

„Rozumím,“ potvrdí pilot. „Vydržte.“

Vytáhnu pistoli z pouzdra a ukazováčkem ji odjistím. Ve zbrani a ve dvou náhradních zásobnících mám celkem devadesát nábojů a devětaosmdesát z nich mám v úmyslu použít na Dlouhána, jen co se dostane dostatečně blízko. Poslední si schovávám pro sebe jako své závěrečné vzdorné gesto. Druhou rukou poplácám kapsu s datapadem, abych se ujistil, že je v jednom kuse. Poslední zprávu z bojiště Halleyové poslat nemůžu, ale před každou misí píšu dopis na rozloučenou se zpožděným odesláním. Jestli se vrátím, přesunu ho mezi koncepty a odeslání zruším. Když se nevrátím, počítač ho odešle. VP mariňáci tenhle systém vymysleli už dávno, je to taková pojistka, že se budeme moct rozloučit, a všichni ve flotile ho převzali.

Dlouhán, který se oddělil od skupinky, míří přímo k nám, i když se krčíme za hromádkou kamení. Pak se krátce zastaví, podívá na oblohu a pak na zbylé dva Dlouhány, kteří jsou teď dvě stě metrů daleko.

„Jen do toho, parchante. Vrat' se k nim,“ pobízím ho. Osamělý Dlouhán je stále dvě stě metrů daleko a na úpatí kopce, ale pokud bude pokračovat, než dorazí letecká podpora, budeme

nebezpečně blízko a naše zbroje střely z autokanonu s wolframovou špičkou nezastaví.

Sto padesát metrů. Zamírím na střed Dlouhánova trupu, přestože vím, že výstřely z pistole ho nanejvýš trochu naštvou.

Dlouhán znovu zaváhá a zastaví se uprostřed svahu. Pak se otočí a spěchá dolů, aby dohnal své spoléčníky. Přestanu zadržovat dech a znovu zajistím pistoli.

Zbylí dva Dlouhání míří k propadlině, ve které se před pár minutami objevili. Jejich okolí náhle pokropí desítky explozí, které do vzduchu vyhazují hlínu a kameny a vysekají do povrchu sto metrů dlouhý pruh zkázy. O pár sekund později uslyším z mraků nad námi řev těžkého autokanonu SAR výsadkové lodě. Následuje druhá dávka a Dlouhání zmizí v gejzírech marsovské zeminy. Vidím odlétající končetinu, kterou od dlouhánského trupu odtrhlo spojené úsilí kinetické energie a výkonných výbušnin, a spokojeně se usmějí. Poslední Dlouhán prudce změní směr, pryč od nás a oblasti pokropené autokanony výsadkové lodě. Míří na východ, a jestli jsem kdy viděl nějakého Dlouhána běžet, tak to je tenhle, každý jeho rychlý krok je dlouhý minimálně patnáct metrů.

„Jedna-Devět, cíl zasažen. Dva mrtví. Třetí zdrhá o život.“

„Vidím ho na TakLinku. Čekejte. Jsme nad vámi.“

Výsadková loď, Dragonfly s externími nádržemi a raketami na pylonech, vyletí z mraků dvě stě metrů nad našimi hlavami a prudce se stočí doprava, aby před náletem snížila rychlost. Pak pilot loď srovná a namíří příd' na prchajícího Dlouhána, který se už od nás vzdálil dobré dva kilometry.

„Sakra, ti zmetci sebou umí mrsknout, když chtějí,“ poznamenaná poručík Brassey.

Nad námi se ozve hlasitá rána a zahvízdnutí. Dvě rakety se uvolní z pylonů pod křídly Dragonfly a sledují Dlouhána. Dva tisíce metrů překonají za pár sekund a Dlouhána dostihnou v jasném oranžovém záblesku. Hromová rána exploze k nám dorazí o šest až sedm sekund později.

„Třetí to má za sebou,“ oznámí pilot. „Běžte dolů.“

Dosedneme na plošině sto třicet metrů severně od vás.“ Místo nám označí v TakLinku. Dragonfly se vznáší na místě a pomalu klesá, příďová věž se otáčí zleva doprava a zpátky, jak střelec vyhlíží další cíle.

Vrátím pistoli do pouzdra a postavím se.

„Jdeme,“ řeknu poručíku Brasseymu. „Než mu taky upadne křídlo.“

Dragonfly přistane v oblaku radioaktivního prachu. Ocasní rampa se otevře hned, jak se ližiny dotknou země, a ven se vyhrne kompletní družstvo VP mariňáků v těžkých zbrojích a zajistí perimetr kolem lodě. Několik jich běží k nám. Setkáme se v půli cesty mezi kopcem a výsadkovou lodí.

„Potřebujete zdravotníka?“ zavolá mariňák v čele. Má frčky štábního seržanta – ty nové, tři úhlopříčné proužky přes jeden vodorovný – a vyzbrojený je karabinovou verzí M-95 se zkrácenou hlavní.

„My ne,“ odpovím. „A druhý pilot taky ne.“

„Kde je tělo?“

„Dlouhání ho odnášeli, než jste je rozmázli ze vzduchu. Nic z něj nezbylo.“

Štábní seržant pomalu zavrtí hlavou a řekne něco na kanálu svého družstva. Já se s poručíkem Brasseym v závěsu rozeběhnu k výsadkové lodi.

„Moc se tu nezdržujte,“ zavolám na štábního seržanta. „Sousedí jsou pořádně nasraní.“

Spolu se záchranným družstvem nastoupíme na výsadkovou loď a připoutáme se v sedadlech ve střední uličce. Závistivě se podívám na kontrolorské sedadlo u přední přepážky, které je jako jediné místo v nákladovém prostoru vybavené nouzovou kapslí. Jestli Dragonfly havaruje, já a Brasseey už podruhé neunikneme. Kontrolorské sedadlo už je však obsazené poručíkem, který velí záchranné misi, a nebylo by zrovna slušné mu rozkázat, aby mi ho předal. Tak se jen pevně připoutám a doufám v bezpečnou cestu. Odlétat ve funkční výsadkové lodi je

v každém případě lepší než uvíznout na planetě plné mrtvol a radioaktivního prachu. Jsem unavený a našťvaný, a proto ani nepožádám pilota o svolení napojit se na senzorové systémy a rovnou to udělám, abych měl přístup k záběrům externích kamer, až budeme skrz mraky stoupat na orbitu Marsu.

Kdysi jsme měli zásadu, že naše lidi na bojišti neopouštíme, živé i mrtvé, i kdyby to znamenalo riskovat víc lidí, než kolik jich zachráníme. Válka s Dlouháný to však změnila. Teď ten slib plnit nedokážeme, ne bez příliš vysokých obětí, protože bojujeme proti fyzicky mnohem silnějšimu nepříteli, který naše mrtvé používá jako organickou vatu. V nejlepším můžeme doufat, že těla našich mrtvých zničíme natolik, že už Dlouhánům jako surovina k ničemu nebudou. Po cestě na letadlovou loď vytáhnu z kapsy psí známky mrtvého pilota a přečtu si nápis, podle kterého patřily poručíku Whitmerovi, spolu s jeho služebním číslem, krevní skupinou a vyznáním. Alespoň tu mohl být, na hlavní frontě boje lidstva o přežití, a mohl něco změnit, místo aby jen seděl v mizerné VOČ na Zemi a marnil život požíváním hnusných sójových dávek.

Když se nad tím zamyslím, stejně to byla pitomá zásada. Kdybych to koupil v boji, nechtěl bych, aby se při zajišťování mého těla zranili nebo zemřeli další vojáci, když stejně skončím jen jako malá hromádka popela v pohřební kapsli z nerez oceli.

O čtyřicet minut později nás dokovací klapky vtáhnou na leteckou palubu SAKL *Hornet*. Vystoupíme a seřadíme se k povinné dekontaminaci před určenou stanicí uprostřed vzletové paluby. Nacházeli jsme se na povrchu Marsu mimo odstíněný trup výsadkové lodě, což znamená, že mi patnáct minut čistí zbroj a vybavení, než se svléknu a podstoupím několik dekontaminačních sprch pro případ, že by se v obleku skrývala nedetekovaná trhlina. Po vyzvednutí čisté uniformy je posledním krokem prohlídka od flotilního doktora, který zkontroluje dozimetr v psích známkách.

„Můžete jít, kapitáne,“ řekne. „Dozimetr je v pořádku. Kdybyste se cítil divně, dostavte se hned na ošetřovnu.“

„Já se divně cítím už roky, doktore,“ odvětim a doktor se usměje. Venku na vzletové palubě se znovu setkám s poručíkem Brasseym, který už má čistou leteckou kombinézu a zavazuje si tkaničky.

„Míříte do leteckých operací, než podáte hlášení?“ zeptám se.

„Jo, jen se tam stavím. Budou chtít vědět, co se stalo.“

„Až tam budete, najdete ten největší hasák a přetáhnete s ním palubního technika.“

Brassey se zamračí.

„Nebuďte na ně takový, kapitáne Grayson. Vybavení se někdy prostě podělá. Únava materiálu, víte?“

„Jo,“ odtuším a nechám to být. Brassey se pousměje, kývne na mě a zamíří do leteckých operací. Bude si muset zažádat o nový stroj, aby mohl pokračovat v hlídkování, a já tuším, že ho nebude nijak trápit, když na chvíli zůstane na palubě, protože polovina strojů už je v terénu. Kov se unaví, když ho používáte příliš dlouho bez odpočinku, a to samé platí i o lidských mozcích.

Naše hlášení po misi je tentokrát výrazně delší, protože jsme přišli o výsadkovou loď, jeden z pilotů zemřel a nás muselo na letadlovou loď dostat cenné SAR vznášedlo. Já přednesu svou verzi událostí, Brassey ji podpoří tou svou, ale ani jedna z nich výkonnému důstojníkovi a CAGovi náladu nezlepší. Výkonný důstojník je přítomen, protože během akce někdo zemřel. Poznám, že je našťvaný, ale není to kvůli nám. CAG, velitel letky výsadkových a útočných lodí, vypadá, jako by už v duchu vyplňoval hlášení o úmrtí pilota a totální ztráty výsadkové lodě v hodnotě mnoha milionů dolarů.

„Celkově vzato jste odvedli skvělou práci,“ řekne nám CAG. Je to major něco málo po třicítce, není tedy o moc starší než já. „Potvrdili jste stav pilota a zajistili jeho psí známky, přesu-

nuli jste se na bezpečné místo a přivolali leteckou podporu na zbyvajících Dlouhány. Dnes díky tomu máme šest potvrzených zabití.“

„Ano, pane,“ odpovím, jen nahlas nedodám, že v podzemí se schovává dalších tisíc.

„Za dvaasedmdesát hodin proběhne střídání,“ řekne výkonný důstojník. „*Intrepid* k nám dorazí za osmnáct hodin a převezme to tady. Co kdybyste se vy dva šli najíst a vyspat a po zbytek hlídky si vzali volno? A pokud máte pocit, že to potřebujete, stavte se za poradcem.“

„Ano, pane,“ odpovíme s Brasseym jednohlasně.

„Odchod. A dobrá práce tam dole. I přes všechno ostatní.“

Opustíme briefingovou místnost a pak se naše cesty rozdělí. Poručík Brasseym míří do pilotní sekce a do toho světa já nepatřím. Budou potřebovat čas, aby truchlili za jednoho ze svých, a takové věci se neberou na lehkou váhu. Pilota moc dobře neznám, i když jsem s ním absolvoval víc jak tucet misí. Kdysi dávno jsem se seznamoval i s lidmi mimo mé zařazení, ale dnes si většinou držím odstup. Jen se spřátelíte s lidmi, kteří pak zemřou, a vy se pak budete muset znovu vypořádat se smutkem a vztekem.

Sedmdesát dva hodin, než zamíříme zpátky na Zemi, a pak týdenní cesta, kdy po zažehnutí motorů poletíme ke stanici Gateway. Být na lodi flotily a deset dní nic nedělat je zároveň luxus i utrpení. Nikdo na vás nestřelí, ale hodiny se vlečou rychlostí couravého ledovce. Sloužit ve flotile s nedostatkem personálu má i pár výhod – v důstojnické sekci mi přidělili soukromou kajutu a v důstojnické jídelně a rekreačním oddělení nejsou žádné fronty, ať už tam zajdete kdykoliv. Také znovu zprovoznili velký vysílač spojující Mars a Zemi, i když na Marsu nezůstal nikdo, kdo by nabízené frekvence využíval. Hlídkové lodě z Olympus Highway Patrol tak mají vysílač prakticky jen samy pro sebe a posádky si tak mohou užívat luxusních videohovorů ve vysokém rozlišení.

„Co to sakra je?“ zeptám se Halleyové, když se na monitoru objeví její jasný a zřetelný obraz.

„Co?“

Ukážu na obrazovku. „Ta štábní přírážka na frčkách.“

Halleyová se podívá na hodnostní označení na svém rameni – na jednu hvězdu nad vodorovným pruhem – jako by ji viděla poprvé v životě. „Hmm. No to se na to podívejme. Jak se to tam dostalo?“

„Ty už jsi major? Na to nemáš dost odslouženo.“

„Přesně to jsem jim tvrdila taky. Ale souvisí to s novým umístěním, kde příští měsíc začínám.“

„Na O-4 potřebuješ nejmíň kolik? Deset let?“

„Kdysi ano,“ potvrdí. „Deset let služby a z toho tři roky jako O-3. Já mám ve službě osm a v O-2 dva. Ale oni na tom trvali. Proč tě to tak překvapuje, Andrew? I ty jsi svoji třetí hvězdu dostal předčasně.“

„To je něco jiného,“ namítnu a podívám se na tři hvězdy kapitána na svých frčkách, které nosím už třetí měsíc. „Jsem mladší důstojník. Ještě před Dlouhány jsem v nižší třídě potřeboval jen tři roky.“ Teprve pak mi dojde, co všechno říkala. „Počkat, jaké nové umístění? Zase se vracíš do letecké školy?“

„Bohudík, to ne,“ zazubí se Halleyová a zavrtí hlavou. „Tříd a simulátorů jsem si už užila ažaž.“

„Tak kam tě šoupli?“

„Útočná transportní eskadra pět. Budu jejich nová výkonná.“

„Gratuluju, *majore*,“ řeknu. „Kde je UTE-5?“

„Zatím existuje jen na papíře. Přihadí ji k nové lodi. Prozatím se budu hlásit v Bojové letecké škole na Luně, abych jim pomohla s přesunem vybavení.“

„Mohlo to být horší,“ řeknu a schválně při tom přeháním. Jediná lodní třída, na kterou se vejde celá eskadra výsadkových lodí, jsou zbývající letadlové lodě, což jsou ta největší a nejmodernější plavidla ve flotile. S Halleyovou jsme naše kariéry začínali na staré fregatě, která by se možná celá vešla do han-

gáru mateřské lodě, kdyby se z ní osekaly antény a o pár metrů jí zkrátily trysky.

„Jak jsi na tom ty? Neměl by ti končit turnus?“ zeptá se Halleyová.

„Taky končí. Za pár hodin nás vystřídá *Intrepid* a pak zamíříme domů. Nové rozkazy zatím nemám, ale tahle loď pak míří do flotilního doku.“

„Možná budeme moct strávit nějaký čas spolu. Už je to šest měsíců. Proč jsi musel mít dva turnusy za sebou?“

„Protože mi to řekli,“ pokrčím rameny. „Ale jo, opušťák by bodnul. Volných dní jsem nastřádal spoustu.“

„Tak hni zadkem, ať už jsi doma, kapitáne.“

„Řeknu kormidelníkovi, ať to pořádně osolí.“

Krátce zvažuji, že Halleyové povím o havárii výsadkové lodě, kdy jsem zase těsně unikl smrti, ale raději si to schovám na osobní setkání. Mohl jsem zemřít, ale nezemřel jsem, což se nám v posledních osmi letech stalo snad stokrát. Až o tom budu mluvit, chci se při tom procházet po vermontských horách a ne vysedávat u komunikačního terminálu. S úsměvem se odhlásím, jako by mě v posledních hodinách neohrožovalo nic horšího než palec naražený o příčku žebříku. Každý děláme, co je třeba, abychom se v tomhle mlýnku na maso nezbláznili.